

Arrest

nr. 50 978 van 9 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 oktober 2007 verklaart er zich op 30 oktober 2007 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 6 april 2010, verstuurd per aangetekende brief op 8 april 2010 naar verzoekers voogd.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Gulghundi, gelegen in het Chaharikar district, in de centraal gelegen provincie Parwan. U bent een Tadjiek van etnische origine en een soenniet. Op het ogenblik van uw asielaanvraag was u minderjarig. U stamt uit

een gezin van tien kinderen en bent op één na de jongste zoon uit het gezin. Op vijfjarige leeftijd vluchtte u samen met uw ouders, broers en zussen uit Afghanistan naar Iran omwille van de gevechten. De eerste jaren woonde u met uw familie in Teheran. U ging nooit naar school in Iran en werkte er reeds vanaf uw zeven jaar. Later verhuisde u met uw familie naar Shiraz, waar u en uw familie een handeltje in make-up en textiel uitbaten. U bezat een tijdelijke verblijfsvergunning in Iran, maar na 1385 (Gregoriaanse kalender: 2006/2007) werd deze door de Iraanse autoriteiten ingetrokken. U vreesde op een dag gedeporteerd te worden naar Afghanistan. Samen met uw oudere broer S.Y. en zijn gezin verliet u Iran. Onder begeleiding van een smokkelaar verliet u Iran via Tabriz. U bereikte de Turkse stad Van en in het bezit van een vals Afghaans paspoort reisde u naar Istanbul per bus. Na twee weken aldaar te hebben gebleven ging u per boot naar de Griekse plaats Mytilini. Uw vingerafdrukken werden genomen door de Griekse autoriteiten en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. U diende geen asielaanvraag in. U verbleef een veertigtal dagen in Griekenland. In Athene werd u gescheiden van uw broer en zijn gezin. Per boot en per trein reisde u verder. U arriveerde in België ongeveer drie maanden na uw vertrek uit Iran. U vroeg hier asiel aan op 30 oktober 2007. U legde op 12 oktober 2009, via uw raadsheer, op het CGVS uw tijdelijke verblijfsvergunning voor de Iraanse stad Shiraz neer, evenals een kopie van een gedeelte van de Afghaanse paspoorten van uw ouders. Uw ouders, vijf andere broers en drie zussen bevinden zich nog steeds in Iran. Via uw familie in Iran vernam u dat uw broer een asielaanvraag indiende in Zwitserland.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, brengt geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan ten aanzien van Afghanistan;
- het is slechts nadat de beslissing van het Commissariaat-generaal (d.d. 24 juni 2009) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 3 augustus 2008 werd ingetrokken, dat verzoeker een tijdelijke verblijfsvergunning voor Iran en kopie van de eerste bladzijden van de paspoorten van zijn ouders neerlegt;
- verzoekers opeenvolgende verklaringen inzake zijn verblijfsvergunning voor Iran zijn niet steeds eenduidig;
- het gegeven dat verzoeker niet goed op de hoogte is van de huidige verblijfssituatie van zijn ouders is weinig aannemelijk temeer daar dit de kern van zijn asielerelaas vormt;
- de vraag dringt zich op waarom verzoekers ouders indertijd hun Afghaanse paspoorten hebben opgevraagd en hoe dit te rijmen valt met het gegeven dat de paspoorten door het “Central Passport Department” in Afghanistan werden afgeleverd daar waar verzoeker verklaarde dat zij nooit zijn teruggekeerd naar Afghanistan omdat het er veel te gevaarlijk was;
- verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het district Chaharikar in de provincie Parwan; uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 dit district niet als onveilig beschouwde; ook heden wordt de provincie Parwan als een gebied van laag risico beschouwd; verzoeker brengt geen elementen bij die dit weerleggen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling voert verzoeker aan dat hij vreest te worden gedeporteerd naar Afghanistan doch niet in staat is om exacte informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst voor te leggen om die reden dat hij geen contact heeft met mensen die in deze regio wonen en er bij zijn weten geen familie meer in deze regio verblijft. Aangaande de door hem neergelegde documenten voert verzoeker aan dat hij de nieuwe stukken pas kon voorleggen nadat deze hem vanuit Iran werden toegestuurd. Verzoeker betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd m.b.t. zijn Iraanse verblijfsvergunning. Verzoekers familie had inderdaad initieel laten weten dat zij de verblijfskaart niet meer hadden, doch later bleek deze teruggevonden. Wat betreft de kopieën van de Afghaanse paspoorten van zijn ouders zal verzoeker proberen om een kopie te bekomen van het volledige paspoort. Verzoeker merkt vervolgens op dat hij uiterst laaggeschoold is daar hij nauwelijks 2 jaar les heeft gevolgd in Shiraz.

2.2. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoeker, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geen vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève ten aanzien van Afghanistan aanbrengt omdat hij geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zijn familie jaren geleden Afghanistan verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van

de Vluchtelingenconventie, gezien de burgeroorlog aan de basis lag voor hun vlucht uit hun land van herkomst. Verzoeker kan in het geheel niet aangeven of zijn vader of één van zijn andere naaste familieleden ooit politieke activiteiten hebben gehad noch of zij problemen zouden hebben ondervonden die verband hielden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Ook in zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen feiten of elementen bij waaruit een persoonsgerichte en concrete vrees voor vervolging blijkt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan gezien verzoeker zich voor zijn vrees louter baseert op de algemene situatie in Afghanistan. Het feit dat verzoeker niet op de hoogte bleek te zijn van de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, valt bovendien moeilijk te rijmen met zijn verklaring niet te willen terugkeren naar Afghanistan omdat het er in het algemeen niet veilig is (gehoorverslagen d.d. 8 mei 2008, 12 en 14; en d.d. 1 december 2009, 7). Indien verzoeker daadwerkelijk vreest te worden gedeporteerd naar Afghanistan, kan in redelijkheid worden verwacht dat hij op de hoogte is van de toestand in zijn regio van herkomst. Waar verzoeker stelt dat hij laaggeschoold is merkt de Raad op dat uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Hoe dan ook kan met betrekking tot verzoekers beweerde illegale verblijfsstatus in Iran tenslotte nog het volgende worden opgemerkt. Eén van de motieven van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus had betrekking op de vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs kon voorleggen van zijn Afgaanse nationaliteit noch van zijn voorgehouden achtjarig legaal verblijf in Iran. Verzoeker brengt slechts na de betekening (gevolgd door de intrekking) van deze weigeringsbeslissing toch documenten bij waarvan hij eerder beweerde niet te weten wat ermee gebeurd was. Verzoeker heeft voorts geen aannemelijke verklaring voor het feit dat uit de kopie (van de eerste bladzijde) van het paspoort van zijn ouders blijkt dat deze paspoorten werden afgeleverd in Afghanistan hoewel verzoeker verklaarde dat zijn ouders nooit zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Voor zover verzoekers ouders nog steeds zouden verblijven in Iran, hetgeen gelet op wat voorafgaat in twijfel kan worden getrokken, is het geheel niet aannemelijk dat verzoeker niet kan aangeven wat de actuele verblijfssituatie van zijn familie in Iran is (*"ze hebben diezelfde kaarten voor zes maanden. Ik heb gehoord dat ze vroeger niet werden verlengd maar ondertussen weet ik het niet"* gehoorverslag, 1 december 2009, 3) temeer daar hij nog steeds in contact is met zijn familie en de voorgehouden illegale verblijfssituatie de hoofdreden van zijn vertrek uit Iran was. Deze vaststellingen hypotheckeren de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde illegale verblijf in Iran en de daaraan gekoppelde vrees voor deportatie naar Afghanistan.

2.3. Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming roept verzoeker een schending in van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet, alsmede een schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in geval van terugkeer naar Afghanistan wel degelijk een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c van de vreemdelingenwet op grond van het gewapend conflict. Volgens verzoeker is de provincie Parwan geenszins als veilig te beschouwen temeer daar uit de informatie van het Commissariaat-generaal (zie administratief dossier toegevoegde informatie blz. 16) blijkt dat er in het eerste semester van 2009 te Parwan 26 incidenten werden gerapporteerd en er zullen ongetwijfeld incidenten zijn die niet gerapporteerd zijn. Het Commissariaat-generaal bevestigt bovendien dat de veiligheidssituatie anno 2009 in Afghanistan verslechterd is, met als gevolg dat het moeilijker is geworden voor UNHCR om zich te vergewissen van de situatie ter plaatse. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal om verzoekers vrees te beoordelen niet dienstig verwijzen naar het UNHCR-advies d.d. 06.10.2008 om reden dat dit voorbijgestreefd is. Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij geen familie meer heeft in Afghanistan terwijl de traditionele familiale structuren net uiterst belangrijk zijn in het Afgaanse sociale systeem en deze de belangrijkste bescherming vormen in geval van een terugkeer naar Afghanistan (zie UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan). Volgens verzoeker bevindt hij zich derhalve in een uiterst kwetsbare positie. Verzoeker merkt tot slot nog op dat het Commissariaat-generaal eraan voorbijgaat dat, ook al zou de provincie Parwan iets minder onveilig zijn dan de andere gebieden, er van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij, om naar de provincie Parwan terug te keren, onveilige gebieden dient te doorkruisen daar een belangrijk aantal hoofdwegen in Afghanistan als onveilig worden beschouwd.

2.4. Waar verzoeker wijst op de terugkeer naar Parwan die door onveilige gebieden loopt alsook het feit dat verzoeker geen familie meer heeft in Parwan merkt de Raad het volgende op. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, is de asielzoeker gehouden tot de plicht tot medewerking. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze

elementen behelzen onder meer de verklaringen van de verzoeker alsook alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De verklaringen van de asielzoeker moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53).

Door tegenstrijdige en vage verklaringen af te leggen over zijn persoonlijke verblijfssituatie en deze van zijn familie - verzoeker verklaarde immers enerzijds dat zijn ouders nooit zijn teruggekeerd naar Afghanistan terwijl uit de door verzoeker neergelegde stukken anderzijds blijkt dat zij in het bezit zijn van paspoorten die afgeleverd werden door de "Central Passport Department" in Afghanistan - heeft verzoeker het de Belgische asielinstanties onmogelijk gemaakt zijn nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, waartoe in de bestreden beslissing wordt besloten, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden. Van verzoeker die ondertussen meerderjarig is kan immers verwacht worden dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure bij de asielinstanties een waarheidsgetrouw relaas brengt

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER